

teresser paa Epil, som i høi Grad vilde lide, dersom der ikke kunde finde en hurtig Afgjørelse Sted. Det er altsaa ganske klart, at naar en saadan Afgjørelse skal finde Sted ved Domstolene, saa kan den ikke træffes under de Former, som hidtil er de eneste, hvorunder vore Domstole ere vante til at bevæge sig, det er umuligt, at det kan ske under de almindelige procesuelle Former med Udgang til Paaanke, som standser den først affagte Kjendelses Fuldbyrkelse, det er fuldstændigt umuligt, og vi ere, mine Herrer, hidtil ikke vante til, at vore Dommere bevæge sig under andre Former end denne langsomme Fremgangsmaade med bestemte forudgaaende skriftlige Indlæg, verlede frem og tilbage, og med Udgang til Paaanke, hvorefter ny Procedure finder Sted. Det er altsaa ganske naturligt, at saaledes som vor Retsvei hidtil er, kunne disse Spørgsmaal ikke henlægges under Domstolenes Afgjørelse, men maa høre under Dvirigheden. Jeg kan altsaa meget gjerne erkjende, at jeg helt vel kunde tænke mig en mere betryggende Ordning af disse Spørgsmaals Afgjørelse end den, der for Tiden finder Sted hos os. Man maatte meget lidt kjende de Forhold, som i fremmede Lande have fundet Sted ved lignende Spørgsmaals Afgjørelse, hvor det vilde være ganske utænkeligt, f. Ex. i England, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal var en ren Dvirighedsag. Der kan staa altfor store Interesser paa Epil, og der kan være altfor store Eidskaber, altfor megen Snebighed i Bevægelse under saadanne meget udvillede raffinerede Forhold, til at Sligt kunde afgjøres ved en simpel Dvirighedsresolution. Spørger man derimod, mine Herrer, om jeg erkjender, at man just for Tiden i nogen særdeles Grad trænger til mere Betryggelse med Hensyn til Umyndiggjørelse, saa tør jeg efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare, efter de Sagttagelser, jeg hidtil har havt Leilighed til at anfille — jeg har ogsaa tidligere tænkt over det samme Spørgsmaal — erklære, at jeg maa svare „Nei“ dertil. Det er jo en given Sag, at Alle, som ere utilfredse med de Afgjørelser, der finde Sted igjennem de underordnede Dvirigheder i saadanne Tilfælde, kunne bringe Sagen for højere Prøvelse, og vel er der ikke i Lovgivningen foreskrevet særegne

Former, som skulle iagttages, inden sliG Umyndiggjørelse finder Sted, men der er visse Erklæringer, som alligevel saagodtsom altid blive indhentede, og blandt Andet bliver der meget ofte indhentet Erklæring fra kommunale Myndigheder, som det ærede Medlem talte om. Det er klart, at disse Erklæringer ikke kunne være afgjørende, men de blive i mange Tilfælde indhentede. Sagen kan bringes ind for Justitsministeren, naar der findes Grund dertil; man kan da forlange alle Oplysninger efter Sagens Beskaffenhed tilveiebragte, og efter Omstændighederne bliver enten Umyndiggjørelsen hævet, dersom den har fundet Sted, eller indrømmet, dersom den har været negtet. Det er imidlertid forholdsvis ikke mange Tilfælde, i hvilke saadanne Besværinger ere indkomne, og det er, saavidt jeg har bemærket, heller ikke mange Tilfælde, som ere blevne Gjenstand for offentlig Dmtale. Det er nuomstunder Regelen, at hvor den Art Afgjørelser vækker en særegen Opmærksomhed, der blive de Gjenstand for Dmtale, først i de stedlige Blade og senere i Blade, som have noget mere almindelig Udbredelse, og saaledes tror jeg, man tør sige, at hvis der havde været paafaldende Tilfælde i den Retning, vilde de være komne offentlig frem og være blevne Gjenstand for almindeligere Dverveelse. Den nuværende Afgjørelse er, som sagt, praktisk, den er hurtig, og den er i mange Tilfælde ssaansom mod de paagjældende Privates Interesser. Det er klart, at naar en saadan Sag skal forhandles for en Dommer, saa vil der i mange Tilfælde være Nødvendighed for at bringe Forhold frem for Dffentligheden, som ikke paa den Maade vilde blive fremdragne, dersom Sagen kunde afgjøres ved en Udenretsbeslutning. Det er vel ikke nogen afgjørende Indvending, men det er dog en Fordel, og Fordel og Ulemper ere her, som overalt, forskjellig fordelte. Principelt erkjender jeg altsaa ganske vist, at der kan tænkes en mere betryggende Ordning af dette Forhold end den, der nu finder Sted, og det er efter mit Skjønmelig, at man engang ogsaa maa komme dertil her i Landet; men spørger man, hvoreledes Forholdet nu stiller sig fra det praktiske, fra Hensigtsmæssighedens Standpunkt, om det